

ÚSZÁS

Égyszínkék világban lebegek, lassan tempózok a medence kristálytisza vizében, csak alattam van egy fekete csík, amely a sávom közepét jelöli. Víz alatt úszom, mert a szemorvos a klóros víztől és a szemet szorító úszószemüvegtől egyaránt óva intett. Így aztán bűvárszemüveggel és légző csővel úszkállok a víz alatt. A kecske is jóllakik, és az orvosi előírás szentsége sem szenved csorbát... Csend van, ha nem volna, akkor sem hallanék sokat. Fülemben ugyancsak orvosi - de ezúttal fülorvosi ajánlatra - szilikon gömböcskéket dugok. Másfajta specialistához már nem mertem elmenni, nehogy újabb pótlásokat is kitaláljanak.

A sávomba csak egyetlen fiatalembert osztottak be, aki nem zavar a tempós mozgásban, mert nagyon ritkán úszik egy pár métert. Hatalmas autóján érkezik, amit a fülöpszigeti ápolója vezet. Az autóból kigurul villamos tolószékén, majd hosszú ideig üldögél a medence mellett. Elbeszélget egyik-másik ismerősével, ismét megjelenik a fülöpszigeti. Gumipárnára ejti a medence szélén, utána beereszti a vízbe, ahol szívfájdítóan lassan kezd valami úszásfélébe. Majd a medence sarkából belelógatja béna lábait a vízbe, én pedig arra gondolok, hogy hálát kell adnom a sorsnak, amiért hetvenen felül még le tudom úszni a napi egy kilométert.

Tovább tempózok, miközben eszembe jut a "Köpöcsésze", a Skudier parkban levő medence - vajon létezik-e még egyáltalán? -, ahol apám tanított szelni a habokat a rozsdabarna Bega vízben. Csak mellúszást tanultam meg, krallozni sosem tudtam rendesen. Elvonul előttem a Begaparti Szindikátusi Strand, ahol később a bikinis lányokat csodáltuk, aztán a Nagy Strand, a fővényes medencéivel.

- Na, mozogj Viki, ne lazálj!

Végül az emlékeim a Temesparton kötnek ki, ahová már a gyerekekkel és a családi barátainkkal jártunk ki, kezdetben biciklin, később autón. Előtte vannak az ottani fűzfák, az árnyékukban elhelyezett szenes rostok, a rajtuk sült karajokkal, amelyeket a sörgyárból "szerzett" szűretlen sörrel öblítettünk le, azzal is inkább csak délelőtt, hogy estefelé haza tudjuk vezetni a kocsit. Mikor a Temes vizében lubickoltunk, figyelni kellett ám a parton legelésző teheneiket, mert ha felettünk mentek be fürödni ajánlatos volt sürgősen a partra menekülni, mielőtt a lepények elérnék az embert. Na, most úszhatsz nyugodtan, lepényveszély kizárva!

Az egyik medencekezelő éppen egy elektronikus készülékkel méri a víz hőmérsékletét és klór tartalmát. Ezt cselekszi többször naponta és mindannyiszor felírja a mért értékeket, megállapítva, hogy az állandóan keringő, szűrt, melegített, fertőtlenített víz megfelel-e az egészségügyi előírásoknak. Miután csodálat ürügyén kis pihenővel megbámultam ezt a ténykedést, lelkiismeretesen újra a víz alatt vagyok. Milyen is volt a Temes vize? Hideg, langyos, kellemes?

Nem tudom megnyit úsztunk, senkinek sem jutott eszébe számolni a métereket. Lubickoltunk, csapkodtuk a vizet, kiabáltunk, lármáztunk és estefelé jókedvűen hazamentünk lesülve, nemegyszer vörösre égve.

Tizenkilenc, húsz medence. Intek a feleségemnek, hogy elég volt mára. Kimászok, beindítom a jakuzzit - ha nem jár -, és pontosan öt percre beülök a harmincnégy fokos vízbe. A medence és a jakuzzi is a műanyagtetős csarnokban van. Az orvos a naptól is eltanácsolt bennünket.

A tussolóban tízféle folyékony szappan szaga terjeng. Egy fiatal fiú a tükör előtt borotválkozik, gondos apu a csemetéjét suvickolja az egyik tusfülkében, velem egyidős úr a nem létező haját szárítja az egyik fali hajszárító alatt. Letussolok én is, most már csak a saját szappanom illatát érzem. Aztán törülközés öltözés, bepakolom a holmimat és kiülök a bejárat előtti árnyékos padra, amíg a feleségem is elkészül.

Nemsokára indulunk haza. Az autónak nem kell minden ajtaját külön kinyissam, mint ott a Temesparton. Nem kell a legyeket le vadászni, a beszorult kánikulai kemence-meleget huzattal enyhíteni. Az elektronikus központi zár, gombnyomásra nyit minden ajtót, a "sokk"-ot sem kel behúzni, a kuplungot sem kell benyomni, és a klíma készülék is azonnal bekapcsol a beállított hőmérsékletre, minden automata. Tíz perc múlva otthon is vagyunk.

Csak hol van az ilyenkor szokásos, kötelező jókedv? Csak fáradtságot érzek!

És hová tűnt az ifjúság?...